

[Flygaard.]

lig var, jeg sagde. Jeg har udtalt mig meget positivt om såvel den samfundsmæssige som den offentlige og den private forskning og ment, at de godt kunne arbejde side om side.

Jeg skal gøre et par bemærkninger omkring uddannelsespolitikken, set i en større sammenhæng. Der er ingen tvivl om, at man ikke kan vurdere uddannelsespolitikken isoleret og selvstændigt. Man må se den passet ind i et samfundsmæssigt mønster, hvor uddannelsespolitikken altså bliver en del af dette samlede mønster. Vi skal altid være åbne over for at gå nye veje i uddannelsespolitikken, men når der bliver fremsat synspunkter om et åbent universitet, når der bliver fremsat synspunkter om, at man også igennem radio og fjernsyn har mulighed for at gå nye veje, så vil jeg alligevel gerne pege på et forhold, jeg tror i høj grad er afgørende. Det er, at de dygtigste altid vil kunne klare sig, uanset hvilken uddannelsesform, hvilken uddannelsesvej de vælger, men kommer vi til den lidt svagere stillede studerende eller elev, så tror jeg i høj grad, at den pågældende vil have behov for en mere direkte støtte. Så tror jeg ikke, at selvstændigheden i alle tilfælde slår til. Jeg nærer ingen tvivl om, at et virkelig frit studium, hvor man kan gå og komme, som det passer én, nok vil give det største udbytte til den, der er bedst kvalificeret, men hvis det er således, at også den svage skal have mulighed for at få lidt ud af det, så må der også være en vis linje, så må der også være visse mere faste retningslinjer i uddannelsespolitikken.

Edele Kruchow (RV):

I anledning af fru Hanne Reintofts udtalelser om diskrimineringen inden for uddannelserne, når det drejer sig om kvinderne, så synes jeg, det skal siges her i dag, at når kvinderne på arbejdsmarkedet udgør den største gruppe inden for de lavtlønnede, så skyldes det ikke uddannelsen, som den tilbydes ungdommen i dag, for her er der

stort set ligestilling. Problemerne ligger især inden for de aldersgrupper, der efter at have været hjemmearbejdende en årrække søger ud på arbejdsmarkedet og måske ikke har anden skoleuddannelse end 7 år, der så ligger årtier tilbage. Hvis man derfor vil gøre noget for at rette op på diskrimineringen, når det drejer sig om kvinderne, så er det for disse kvinder, der skal laves efteruddannelse og voksenuddannelse i tilstrækkeligt omfang, og som er tilstrækkelig tiltrækkende, og som derfor kan gøre, at de føler sig tilfredse på arbejdsmarkedet.

Hanne Reintoft (DKP):

Nu kan man jo prøve at bortforklare mange ting, men der er noget, der ikke kan bortforklares, nemlig det, der sker ude i virkeligheden, og de tal, der ligger både om den sociale diskrimination og om kvindediskriminationen med hensyn til vores uddannelsespolitik, taler for sig selv, og de er jo dokumenteret i det ene materiale efter det andet.

Ministeren prøver at klare problemet med de sociale skel ved at sige, at det ikke er de økonomiske vanskeligheder. Det ved vi ikke noget som helst om, tværtimod. I den undersøgelse fra socialforskningsinstituttet, vi begge to talte om, siges det jo netop, at for 57 pct. af de børn, der kommer fra ufaglærte arbejderhjem, er det, der tynger mest, økonomien. Hvis man kender lidt til de vilkår, det giver at leve under lavtlønsforhold, så giver det sig selv, at økonomien presser, og det giver sig selv, at et barn fra et så beskedent udrustet hjem føler en betydelig større angst for at pådrage sig en kæmpegæld. Alle vi, der har nogen tilknytning til dansk arbejderklasse, ved, at man er meget, meget mere bange for en gæld på 20.000-30.000 kr., når man kommer fra et lavtlønsmiljø, end når man ved, far har dem i banken.

Men skulle vi nu sige, det ikke var økonomien — vi kunne jo først prøve at løse de økonomiske problemer og så se, om det ikke også hjalp på det kulturelle — så prøver ministeren at klare den med at sige: det er